ना वैश्वानरेणेति ॥१५॥ तदु हैतर्हि । नेत्रतरमिव ब्राह्मणा उ हि नूनमेनद्य-
ज्ञैरसिषदंत्सापि जघन्ये नैदाघे समिवैव कोपयति तावद्धीतानतिदग्धा ह्यग्निना
वैश्वानरेण ॥१६॥ स होवाच । विदेघो माथवः क्वाहं भवानीत्यत एव ते प्रा-
चीनं भुवनमिति होवाच सैषाप्येतर्हि कोसलविदेहानां मर्यादा ते हि माथवाः
॥१७॥ अथ होवाच । गोतमो राहूगणः कथं नु नऽआमह्यमाणो न प्रत्यश्रौ-
षीरिति स होवाचाग्निर्मे वैश्वानरो मुखेऽभूत्स नेन्मे मुखान्निष्प्रयाति तस्मात्ते न
प्रत्यश्रौषमिति ॥१८॥ तदु कथमभूदिति । यत्रैव त्वं घृतस्नवीमहऽइत्यभिव्याहा-
र्षीस्तदेव मे घृतकीर्तावग्निर्वैश्वानरो मुखादुदज्वालीत्तं नाशकं धारयितुꣳ स मे
मुखान्निरपादीति ॥१९॥ स यत्सामिधेनीषु घृतवत् । सामिधेनमेव तत्समेवैनं
तेनेन्धे वीर्यमेवास्मिन्दधाति ॥२०॥ तदु घृताच्येति । देवान्हिगाति सुम्नयुरिति
यजमानो वै सुम्नयुः स हि देवान्हिगीषति स हि देवान्हिघाꣳसति तस्मादाह
देवान्हिगाति सुम्नयुरिति सैषाग्नेयी सत्यनिरुक्ता सर्वं वाऽअनिरुक्तꣳ सर्वेणैवैत-
त्प्रतिपद्यते ॥२१॥ अग्नऽआयाहि वीतयऽइति । तद्धेति भवति वीतयऽइति स-
मन्तिकमिव ह वाऽइमेऽग्रे लोका आसुरित्युन्मृश्या हैव द्यौरास ॥२२॥ ते देवा
अकामयन्त । कथं नु न इमे लोका वितराꣳ स्युः कथं न इदं वरीय-इव स्या-
दिति तानेतैरेव त्रिभिरक्षरैर्व्यनयन्वीतयऽइति तऽइमे विदूरं लोकास्ततो देवे-
भ्यो वरीयोऽभवद्वरीयो ह वाऽअस्य भवति यस्यैवं विदुष एतामन्वाह वीतिय
ऽइति ॥२३॥ गृणानो हव्यदातयऽइति । यजमानो वै हव्यदातिर्गृणानो यजमा-
नायेत्येवैतदाह नि होता सत्सि बर्हिषीत्यग्निर्वै होतायं लोको बर्हिरस्मिन्नेवै-
तल्लोकेऽग्निं दधाति सोऽयमस्मिंल्लोकेऽग्निर्हितः सैषेममेव लोकमभ्यनूक्तेममेवैत-
या लोकं जयति यस्यैवं विदुष एतामन्वाहः ॥२४॥ तं त्वा समिद्भिरङ्गिर इति ।
समिद्भिर्ह्येतमङ्गिरस ऐन्धताङ्गिर इत्यङ्गिरा उ ह्यग्निर्घृतेन वर्धयामसीति तत्सामि-